

deres Kumlerier igen, maa virke oveordentlig trist og nedslaaende paa Forligets Fædre, for det var jo dog en af de udtryffelige Betingelser ved Forliget, at nu skulde det høre op. Vi havde alle glædet os ved, at Selvbefattningen var afaaet ved Døden. Men nu se vi, at den kommer frem igen, og jeg vilde derfor gerne tillade mig at spørge den højtærede Krigsminister, om det skal være den samme Historie om igen, om det skal være det gamle Maffepi, som har bestaaet mellem Krigsbestyrelsen og Selvbefattningerne, over for hvilket Folketinget har staaet som magtesløs Tilskuere, medens disse to have opereret i Fællesskab og have stabt Fæstningen? Jeg vil altsaa spørge, om det, at Krigsbestyrelsen nu har modtaget dette Stykke Jord ude paa Amager, skal danne Indledning til det samme, som skete, da Krigsbestyrelsen modtog Garderhøjsfortet, for, hvis det er Tilfældet, er det en Sag af uhyre alvorlig Bestaaffenhed. Jeg vilde gerne tillade mig at spørge den højtærede Krigsminister, hvorledes det forholder sig med denne Sag.

Jeg har nu altsaa udtalt mig om forskellige Punkter vedrørende Finanslovsforslaget og skal slutte med nogle faa Bemærkninger. Det Parti, som jeg har den Ære at tilhøre, er jo det mindste her i Salen og kan altsaa ikke faa nogen afgørende Indflydelse paa Finanslovens endelige Stæbne. Men det, som vi kunne gøre, er at deltage i Forhandlingerne, og vi ere villige til at forhandle om dette Finanslovsforslag, villige til at deltage i Forhandlingerne paa Grundlag af det Program, hvorpaa vi ere valgte, og vi ere særlig valgte til at varetage Arbejdernes Interesser. Karakteren af hele vor Virksomhed med Hensyn til Finanslovens Behandling skal da ogsaa netop være den at varetage Arbejdernes og de smaas Interesser.

Krabbe: Der er fra flere Sider blevet udtalt Tilfredshed med det finansielle Resultat, som det foreliggende Finanslovsforslag bebuder, og det maa jo erkendes, at der er megen Ret dertil, naar man kun ser hen til Forholdet mellem Indtægt og Udgift. Thi selv om Overskuddet ikke, som den ærede Taler betvivlede, skulde blive netop det Beløb af 1,648,000 Kr., hvortil det her fremtræder, kan der ikke være Tvivl om, at det vil blive et ret smukt Overskud. Men lige saa tilfredsstillende, som dette Resultat er, naar man ser paa Forholdet mellem Indtægt og Udgift, lige saa utilfredsstillende er dette Forslag som dets Forgængere, naar man ser hen til, hvorfra Indtægterne tages. Jeg tænker endda her ikke i første Række

paa Hovedindtægten, de indirekte Afgifter. Med Hensyn til de 27—28 Millioner, som Tollden giver i Indtægt, er der jo ikke nogen Tvivl om, at en Toldreform, hvorledes den saa vil blive, vil til Gavn for Forbrugerne formindste Beløbet med adskillige Millioner, men jeg tænker her paa de direkte Afgifter til Staten, der jo i en eminent, i en aldeles iøjnefaldende Grad ere uretfærdige og forældede, og naar jeg glædede mig ved at høre den første Taler, der havde Ordet, det ærede Medlem for Ringkøbing (S. C. Christensen), gøre en Hensigt til Regeringen om at give en Udset over, hvad der paa Skattevæsenets Omraade kunde ventes af Reform, føler jeg Lust til baade at understrege Hensigtningen og give et Bidrag til, at Meningerne klæres, angaaende hvilken Reform man ønsker. Thi en Forandring, der ikke er en Ophævelse af den Uretfærdighed, som ligger her, vil være et Tilbagekridt i Stedet for et Fremskridt.

Direkte Skatter til Staten betales der jo kun af dem, der eje fast Ejendom — det er i og for sig et aldeles bagvendt Forhold — dernæst betales disse direkte Skatter i et Forhold af henved 70 pCt. af dem, der besidde Landejendomme. Det er noget, der ikke staar i rimeligt Forhold til Formuernes og Erhvervenes Fordeling, saaledes som de nu findes. Det er utvivlsomt, at der her i en høj Grad trænges til Reform. Den Begyndelse til en Reform, som blev bragt paa Tale af et meget æret Medlem (Bojsen), nemlig at forsøge af de faste Ejendommers Afgifter Land- og Ligningsstaten fra Statens Kasser over til Kommunekasser, vilde foruden de Ulemper, den ellers vilde have, intet Fremskridt indeholde for Statteyderne (Modsigelse) . . . nej ikke uden, at man vil eftergive den. Den Ubillighed vilde vedblivende være, at det kun er faste Ejendommers Besiddere, som bestattes, og af disse bestattes Landejendomsbesiddere aldeles uforholdsmæssigt. Den Afgift, hvormed Landejendomsbesiddernes direkte Skat afbalanceres, Bygningsafgiften, er jo derhos selv saa særdeles slet en Afgift, at den har alle Betingelser for at blive affaafet ved en Skattereform. Der er jo det ejendommelige ved den, at den altid vil falde paa den fejle. Naar Konjunkturerne gaa fremad for Husejeren, saadan at Ejeren er den velstillede, falder Bygningsafgiften paa Lejeren. Bliver der derimod trange Tider for Husejeren, saaledes at Lejeren forholdsvis er den velstillede, vipper Bygningsafgiften over paa Ejeren. Den vil altid vippe, og Bevægelsen vil altid være den, at Afgiften vil falde paa den, der mindst kan bære den. Ved Bygningsafgiften